

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/81/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7119011255
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Michalanský
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7119011255.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Michalanského, sudcov JUDr. Daniely Mitterpákovvej a JUDr. Miroslava Baňackého PhD. v trestnej veci proti obžalovanému Q. C. pre zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1, ods. 3 písm.b/ Tr. zák. o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I sp. zn. 8T/23/2019 zo dňa 25.08.2021 na verejnom zasadnutí konanom v Košiciach dňa 24. januára 2023 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm.e/ , ods. 3 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu

Obžalovanému:
Q. C., nar. XX. augusta XXXX v K., bytom M. XX,
XXX XX K.

ukladá

podľa § 233 ods. 3 Tr. zákona , § 38 ods. 2, Tr. zák. § 39 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 1, 2 Tr. zák., § 49 ods. 1 písm.a/ Tr. zák. súd výkon uloženého trestu podmienčne odkladá na skúšobnú dobu v trvaní 5 (päť) rokov s probačným dohľadom.

Podľa § 51 ods. 3 Tr. zák. súd u k l a d á primerané obmedzenie spočívajúce v zákaze kontaktovania sa s osobami, ktoré by mohli mať na obžalovaného negatívny vplyv.

Inak napadnutý rozsudok zostáva nezmenený.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Košice I rozsudkom sp. zn. 8T/23/2019 zo dňa 25.08.2021 uznal obžalovaného Q. C. vinnými zo zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1, ods. 3 písm.b/ Tr. zák., pre skutok, že

- dňa 14.5.2014 prijal na bankový účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX vedenom v Slovenskej sporiteľni, a.s. pobočka Košice, ul. Štúrova 27 na spoločnosť Eco - Accounting, s.r.o, IČO: XX XXX XXX, so sídlom Palackého 2, Košice, v ktorej figuroval ako jediný spoločník, finančné prostriedky vo výške 76.539,50 Eur, na základe bankového prevodu od spoločnosti MP-SA Electrical Service Company S.r.l. Taliansko, z účtu č. IBAN: /J SWIFT Kód: A deklarovaného ako Fatturan 536 Del 16/04/2014, avšak predmetný bankový prevod bol uskutočnený neoprávneným využitím internetbankingu, bez súhlasu

oprávnených osôb a následne dňa 14.5.2014 v pobočke Slovenskej sporiteľne, a.s., ul. Pribinova 4, Košice, vykonal z predmetného účtu výber hotovosti vo výške 5.000,- Eur a súčasne vykonal prevod finančných prostriedkov vo výške 65.000,- Eur v prospech účtu č. XXXXXXXXXX/XXXX, vedeného v Slovenskej sporiteľni, a.s. na užívateľa Komunálnu poisťovňu, a.s. so sídlom Štefánikova 17, Bratislava a dňa 14.5.2014 v čase o 14.59 hod. v pobočke Slovenskej sporiteľne, a.s. v Sečovciach sa pokúsil o výber hotovosti z predmetného účtu vo výške 5.000,- Eur, čím takto svojím konaním získal prospech vo výške 76.539,- Eur,

Súd za to uložil obžalovanému podľa § 233 ods. 3 Tr. zákona v spojení s § 38 ods. 2, ods. 4, § 37 písm. m) a § 42 ods. 1 Tr. zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere stopäť mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona ho súd na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Zároveň podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona zrušil výrok o treste uložený obžalovanému skorším rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 5T/36/2016 zo dňa 1. februára 2018, ktorým bol odsúdený podľa § 221 ods. 2, § 38 ods. 2, § 36 písm. l), § 38 ods. 3 Tr. zákona na trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov a ktorého výkon súd podľa § 49 ods. 1 písm. a) a § 50 ods. 1 Tr. zákona podmienečne odložil na skúšobnú dobu na tri roky, pričom podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodeného odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku obžalovaný zahlásil odvolanie priamo do zápisnice na hlavnom pojednávaní konanom dňa 25.08.2021 a následne písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu.

V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že skutok, ktorý mu obžaloba kladie za vinu, nie je trestným činom. Svojím konaním som nenaplnil tak objektívnu, ako ani subjektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku. Popiera, že sa dopustil konania, ktoré by zakladalo menovanú trestnú činnosť. Napriek právnomu názoru senátu Krajského súdu v Košiciach, vyjadreného v uznesení sp. zn. 8To/4112020 zo dňa 16.09.2020, pri rešpektovaní ust. § 327 ods. 1 Trestného poriadku, trvá na svojej nevine a za správne považuje prvotné rozhodnutie Okresného súdu Košice I v tejto trestnej veci zo dňa 12.02.2020, ktorým som bol pôvodne spod obžaloby oslobodený podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku.

Primárnym predpokladom vyvodzovania trestnej zodpovednosti páchatel'a za spáchanie trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 Trestného zákona je preukázanie toho, že došlo k spáchaniu trestného činu (tzv. hlavný trestný čin, resp. predikatívny trestný čin) a že určitá majetková hodnota bola získaná týmto hlavným trestným činom, čo vyplýva zo znakov základnej skutkovej podstaty trestného činu podľa § 233 ods. 1 Tr. zák., ktoré vyžadujú, aby išlo o príjem (výnos) alebo vec pochádzajúce z trestnej činnosti. Z hľadiska dokazovania síce nemusí prísť k odsúdeniu páchatel'a za spáchanie hlavného trestného činu (napr. páchatel' hlavného trestného činu nemôže byť uznaný za vinného, pretože zomrel, hlavný trestný čin je premlčaný, nepodarilo sa zistiť, ktorá konkrétna osoba sa hlavného trestného činu dopustila a pod. - na čo poukázal aj Krajský súd v Košiciach v uznesení sp. zn. 8To/41/2020 zo dňa 16.09.2020 na str. 3), avšak ostalo opomenuté, že aj v takýchto prípadoch je nevyhnutné preukázať pri vedení trestného stíhania pre podozrenie zo spáchania trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti, že došlo k spáchaniu konkrétneho hlavného trestného činu.

Odporúčania medzivládnej organizácie FATF (Financial Action Task Force) odporúčajú krajinám kriminalizovať pranie špinavých peňazí a vymedzujú aj predikatívne trestné činy. Predikatívne trestné činy sú špecifické práve pre tzv. pranie špinavých peňazí, keďže k nemu môže dôjsť až po tom, ako je spáchaný predošlý - predikatívny trestný čin, z ktorého výnosy sa majú následne zlegalizovať ("vypráť", očistiť).

Z Článku 1 ods. 2 písm. a) Smernice 2005/60/ES vyplýva, že páchatel' prania špinavých peňazí definovaného v tomto ustanovení to musí robiť "s vedomím, že takýto majetok pochádza z trestnej činnosti". Práve tento veľmi presný zákaz sám osebe naznačuje, že normotvorca Európskej únie sa usiloval zabezpečiť, aby boli zakázané len úmyselné činy, ako je uvedené v článku 1 ods. 2 prvej vete Smernice 2005/60/ES. Zatiaľ čo táto podmienka je nevyhnutne splnená, ak je páchatel'om jedna a tá istá osoba, je potrebné mať to na pamäti v prípade, že tieto dva trestné činy - konkrétne základný trestný čin a trestný čin prania špinavých peňazí - spáchajú dve odlišné osoby.

V prípade problematiky Spáchania predikatívneho trestného činu podľa § 233 Tr. zák. najnovšia judikatúra Najvyššieho súdu SR dospela k záveru, že "objektívna stránka trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti predpokladá dispozíciu príjmom pochádzajúcim z trestnej činnosti. Túto trestnú činnosť však bližšie nešpecifikuje. Dotknuté ustanovenie Trestného zákona teda pre naplnenie znakov skutkovej podstaty tohto trestného činu nevyžaduje, aby išlo o príjem pochádzajúci z trestnej činnosti, za ktorú bola právoplatne vyslovená vina. Trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti je samozrejme nevyhnutne viazaný na spáchanie inej trestnej činnosti, avšak nie aj na odsúdenie za jej spáchanie." (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.01.2018, sp.zn. 2Tdo/74/2018).

V tejto súvislosti poukazuje aj na vyjadrenie zástupcu banky Banco BPM, svedka D. H. (č.l. 287) ktorý uviedol, že nebolo zistené, akým spôsobom došlo k neoprávnenému prevodu. S najväčšou pravdepodobnosťou sa malo jednať počítačový podvod, zrejme o tzv. phishing. Phishing je typ počítačového útoku, pri ktorom sa podvodník snaží pomocou návnady v elektronickej komunikácii vylákať a neoprávnene získať od používateľov osobné údaje ako sú heslá, používateľské mená a ďalšie podrobnosti napríklad o platobných kartách, aby ich mohol zneužiť na nekalé účely ako vydieranie, krádež peňazí alebo identity.

V priebehu celého trestného konania nebolo jednoznačne ustálené ani to, o aký typ počítačového útoku išlo, ani presný mechanizmus takého útoku. Nebol produkovaný jediný dôkaz o tom, že by bol on osobne, či ktokoľvek iný, akokoľvek spojený s daným počítačovým podvodom. Uvedené skutočnosti je pritom potrebné mať v trestnom konaní preukázané na podklade dôkazov vzhľadom na tú skutočnosť, že to, že príjem (výnos) pochádza z trestnej činnosti, nepostačuje iba predpokladať, ale je potrebné takýto záver odvodiť z riadne vykonaného dokazovania. Z vyšetrovania realizovaného v Taliansku nevyplývalo, ktorá osoba bola alebo mohla byť páchatel'om podvodného konania. Má za to, že pri absencii subjektu, ako aj objektívnej stránky ako obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu nie je možné vysloviť záver o tom, že bol spáchaný trestný čin. Skutková veta (popis skutku) musí bezpodmienečne obsahovať úplný popis skutočností rozhodných pre naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty (viď Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 509/2015). Ak teda nie je možné spoľahlivo uzavrieť, že v súvislosti s neoprávneným prevodom sumy z účtu MP-SA ELECTRICAL SERVICE COMPANY S.r.l. bol spáchaný trestný čin, potom nemožno urobiť záver o mojej vine zo spáchania trestného činu, ktorý sa mu kladie za vinu.

Obžalovaný sa skutočne domnieval, že sa jedná o finančné prostriedky, ktoré mi prišli na účet v nadväznosti na dohodu o sprostredkovaní a nemal tušenia o tom, že pôvod týchto peňazí mal byť podvodný. Bolo by absurdné spájať ho s údajnou trestnou činnosťou, ku ktorej malo dôjsť realizovaním neoprávneného (podvodného) prevodu finančných prostriedkov z účtu MP-SA ELECTRICAL SERVICE COMPANY S.r.l., a následne mu dávať za vinu, že "pral" peniaze, ktoré mali byť ukradnuté právnickej osobe, s ktorou som nikdy nemal žiadnu spojitosť.

Sekundárnym predpokladom vyvodzovania trestnej zodpovednosti páchatel'a za spáchanie trestného činu legalizácie príjmu (výnosu) z trestnej činnosti podľa § 233 Trestného zákona je, že takouto majetkovou hodnotou získanou trestnou činnosťou nakladal páchatel' spôsobom uvedeným v ustanovení § 233 ods. 1 Tr. zák. Je nesporné, že z hľadiska zavinenia sa pri trestnom čine legalizácie príjmu z trestnej činnosti vyžaduje úmyselné zavinenie. Pokiaľ však ide o vedomosť osoby, ktorá sa dopúšťa trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti, tak ak je odlišná od páchatel'a hlavného trestného činu, nemusí vedieť, akým konkrétnym spôsobom bol spáchaný hlavný trestný čin, ktorého výnos je ňou legalizovaný. Postačí ak má aspoň hrubú predstavu o tom, že príjmy, s ktorými disponuje a ktoré "perie", pochádzajú z trestnej činnosti. Súčasťou skutku, v ktorom je videný trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 Tr. zák. musí byť aj skutková okolnosť, z ktorej vyplýva, že legalizovaný príjem bol získaný

trestnou činnosťou (napríklad prostredníctvom podvodu a podobne). V prejednávanej trestnej veci však v priebehu celého konania nebol produkovaný jediný relevantný dôkaz o tom, že mal čo i len tušiť, že suma, ktorú som prijal na účet, pochádza z konkrétnej trestnej činnosti. Je preto vylúčené, že by som bol mal čo i len hrubú predstavu o tom, že uvedená suma pochádza z trestnej činnosti. V dôsledku uvedeného úplne absentuje subjektívna stránka ako obligatórny znak skutkovej podstaty trestného činu, a preto nemožno v mojom prípade hovoriť o trestnom čine.

Ako už v prípravnom konaní uviedol, predmetnú sumu, ktorá prišla na jeho účet, vyhodnotil ako odmenu za sprostredkovateľskú činnosť, ktorú si dohodol s nebohým p. R. A., ktorý vtedy sprostredkoval kúpu nehnuteľností v Košiciach pre pána z Talianska. Táto odmena nebola nikdy dohodnutá ako odmena prislúchajúca mu jedine v tom prípade, že k sprostredkovanému obchodu (predaju nehnuteľnosti) dôjde. Už zo samotnej podstaty sprostredkovania, resp. zo zákonnej definície zmluvy o sprostredkovaní je zrejmé, že sprostredkovanie neznamená výlučne len úspešnú realizáciu sprostredkovaného obchodu.

Má za to, že trestným činom legalizácie príjmu z trestnej činnosti (tzv. praním špinavých peňazí) nemôže byť akákoľvek dispozícia s príjmom, či vecami pochádzajúcimi z trestnej činnosti, nakoľko tomu bráni návratie ustanovenia § 233 ods. 1 Tr. zák., ktoré predpokladá, že páchatel' vykoná protiprávne konanie, ktoré bude spôsobilé zatajiť existenciu príjmu z trestnej činnosti alebo veci, zakryť ich pôvod v trestnej činnosti, ich určenie, či použitie na spáchanie trestného činu. Alebo povedané inak, medzi príjmom pochádzajúcim z trestnej činnosti a jeho "návratom" do obehu už v zdanlivo legálnej podobe musí byť určitý medzistupeň (konkrétne konanie) a práve až toto konanie je možné považovať za trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti v zmysle § 233 Tr. zák. K žiadnemu takémuto konaniu nedošlo a nevyplýva to ani z vykonaného dokazovania.

Len uloženie finančných prostriedkov získaných trestnou činnosťou na bankový účet, samé osebe nemôže byť legalizáciou v zmysle znakov skutkovej podstaty trestného činu podľa § 233 Tr. zák., pretože touto dispozíciou nedochádza k zatajovaniu existencie takéhoto príjmu, ani k zakrytiu pôvodu v trestnej činnosti a ani k určeniu, či použitiu takéhoto príjmu na spáchanie trestného činu. Uloženie, či odloženie finančných prostriedkov na účet v banke, bez ďalšieho, preto nie je možné považovať za legalizáciu príjmu z trestnej činnosti v zmysle § 233 Tr. zák., pretože tu chýba "práčka, či pranie", t. j. konanie, ktorého cieľom (úmyslom) by bolo "premeniť" nelegálne získané finančné prostriedky na finančné prostriedky legálne. Iba umiestnením nelegálne získaných finančných prostriedkov na bankový účet nedochádza k premene finančných prostriedkov z nelegálnych na legálne, teda len využitie účtu v banke na "uskladňovanie" nelegálne získaných finančných prostriedkov nespôsobuje, že sa stávajú (zdanlivo) legálnymi.

V neposlednom rade namieta postup prvostupňového súdu, keď v závere hlavného pojednávania dňa 25.08.2021 odmietol návrh obhajoby na doplnenie dokazovania výsluchom svedka X. A., čo súd odôvodnil tým, že "nie je daná časová súvislosť medzi navrhovaným úkonom a medzi prejednanou vecou, nakoľko čestné prehlásenie predložené na hlavnom pojednávaní dňa 25.08.2021 je datované k 25.02.2020, kým skutok podľa obžaloby sa mal stať v roku 2014 a skutočnosti popisované v čestnom prehlásení sa mali stať v roku 2011. S týmto nemožno súhlasiť a je toho názoru, že súd mal tomuto návrhu na doplnenie dokazovania vyhovieť. Čestné prehlásenie p. X. A. preukazuje skutočnosti, ktoré uvádzal už v prípravnom konaní a síce že peniaze z Talianska skutočne čakal, a to práve ako už spomínanú odmenu za sprostredkovateľskú činnosť v súvislosti s potenciálnou kúpou nehnuteľnosti na Strojárskej ulici v Košiciach. Ďalej z tohto čestného prehlásenia vyplýva, že v roku 2011 si s p. A. dohodli sumu cca 100.000,- €, a to s dobou splatnosti v horizonte 3 rokov, t.j. do roku 2014, čo je práve obdobie, kedy podľa obžaloby malo dôjsť k spáchaniu skutku. Nesúhlasí preto s odôvodnením súdu o neexistencii časovej súvislosti čestného prehlásenia, resp. skutočností v ňom uvedených, so skutkom, a v konečnom dôsledku so zamietnutím tohto návrhu na doplnenie dokazovania.

Prvostupňový súd nielenže nevykonal všetky dostupné dôkazy, ale zároveň pri hodnotení tých, ktoré vykonal, nepostupoval dôsledne v zmysle zásady uvedenej v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por. Dôkazný postup je potrebné vyčerpávajúcym spôsobom popísať a logicky i vecne presvedčivým spôsobom zdôvodniť. Odôvodnenie napadnutého rozsudku sa však javí ako nepresvedčivé.

Z dôvodov prvostupňového rozhodnutia nemožno zistiť dôkaz, o ktorý sa opiera skutkové zistenie smerujúce k uznaniu jeho osoby za vinnú zo spáchania trestného činu legalizácie príjmov z trestnej činnosti.

V súvislosti s výrokom o treste uloženom mu napadnutým rozsudkom poukazuje na nasledovné:

V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvého stupňa uviedol, že zistil prirážajúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona, a to že bol už v minulosti za trestný čin odsúdený, spolu s uvedením spisových značiek trestných vecí vedených na Okresnom súde Košice 1- sp.zn. 2T/108/2009 a na Okresnom súde Košice II - sp.zn. 5T/42/2012, avšak bez ďalšieho zdôvodnenia a vysvetlenia, prečo sa súd rozhodol prihliadať na tieto dve predchádzajúce odsúdenia. Súd však pri svojom rozhodovaní musí vždy zohľadniť všetky okolnosti podstatné pre priznanie tejto prirážajúcej okolnosti. Zákon tak ustanovuje potrebu materiálneho chápania recidívy, na rozdiel od jej čisto formálneho chápania. Súd mal predovšetkým skúmať tie okolnosti, ktoré charakterizujú jeho vzťah k trestnej činnosti a možnosti nápravy. Potrebné je tiež vyhodnotiť povahu trestnej činnosti a jej závažnosť. Prvostupňový súd sa uvedenými pravidlami neriadil a aj v tejto časti sa odôvodnenie napadnutého rozsudku javí nedostatočné a nepresvedčivé.

Ako ďalej vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, súd prvého stupňa uviedol, že bol naposledy odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp.zn. 5T/36/2016 zo dňa 01.02.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 01.02.2018, podľa § 221 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov, ktorého výkon mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov do 01.02.2021.

Podľa § 52 ods. 1 Trestného zákona, ak odsúdený viedol v skúšobnej dobe riadny život, dodržiaval podmienky probačného dohľadu a splnil uložené obmedzenia a povinnosti, súd vysloví, že sa osvedčil; inak nariadi nepodmienený trest odňatia slobody, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby.

Podľa § 52 ods. 2 Trestného zákona, ak súd do roka od uplynutia skúšobnej doby neurobil rozhodnutie podľa odseku 1 bez toho, že by na tom mal odsúdený vinu, má sa za to, že sa odsúdený osvedčil.

Skúšobná doba jeho predchádzajúceho odsúdenia uplynula dňa 1.02.2021. Okresný súd Trnava mal teda v zmysle § 52 ods. 2 Trestného zákona urobiť rozhodnutie o osvedčení sa v skúšobnej dobe v lehote najneskôr do 01.02.2022. (Ustanovenie § 52 ods. 3 Trestného zákona o lehote jedného roka na vydanie rozhodnutia podľa § 52 ods. 1 sa nepoužije, nakoľko nejde o prípad, kedy sa proti odsúdenému vedie v tejto lehote trestné stíhanie pre iný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe. V predmetnej trestnej veci je mu za vinu kladený čin spáchaný ešte pred začatím plynutia skúšobnej doby odsúdenia Okresným súdom Trnava, sp. zn. 5T/36/2016). Okresný súd Trnava však rozhodnutie podľa § 52 ods. 1 Trestného zákona neurobil v zákonnej 1-ročnej lehote, čo je zrejmé z toho, že spis Okresného súdu Trnava sp. zn. 5T/36/2016 bol ešte dňa 06.05.2022 (nahliadnutie do spisu sp.zn. 8To/81/2021 realizované obhajkyňou) pripojený k spisu v aktuálnej trestnej veci.

Z uvedeného vyplýva, že sa musí uplatniť zákonná domnienka ustanovená v § 52 ods. 2 Trestného zákona, t.j. má sa za to, že sa v skúšobnej dobe predchádzajúceho odsúdenia osvedčil.

V nadväznosti na to by podľa jeho názoru neboli v súčasnosti splnené podmienky na ukladanie súhrnného trestu.

Prokurátor vo vyjadrení k písomným dôvodom odvolania obžalovaného uviedol, že dôvody odvolania uvádzané obžalovaným nie sú takého charakteru, aby odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Napadnutý rozsudok okresného súdu

považuje za dôvodný a v súlade so zákonom. Okresný súd postupoval správne a v súlade so zákonom pri zisťovaní skutkového stavu veci, keď na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné a potrebné dôkazy, tieto jednotlivo aj vo svojom súhrne náležite vyhodnotil a dospel tak k správnym a úplným skutkovým zisteniam. V písomne predloženom odvolaní obžalovaný vo vzťahu k právnomu názoru vyslovenému Krajským súdom v Košiciach v rámci predchádzajúceho odvolacieho konania neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé privodiť iné rozhodnutie o jeho vine.

Vo vzťahu k námietke obžalovaného spočívajúcej v tvrdení, že vykonaným

dokazovaním nebolo preukázané naplnenie objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu je potrebné uviesť, že dôkazy, ktoré sú súčasťou spisového materiálu jednoznačne preukazujú, že príjem v predmetnej trestnej veci pochádzal z trestnej činnosti. Uvedené je preukázané celým radom vykonaných dôkazov, a to najmä výpoveďou svedka J. A., výsledkami právnej pomoci z Talianskej republiky, v zmysle ktorých bolo dňa 14.05.2014 P. Santambrogio - spoločníkom spoločnosti MP-SA Electrical Service Company srl podané trestné oznámenie z dôvodu, že neznámym páchatelom bola vykonaná neautorizovaná platba zo dňa 13.05.2014 vo výške 76.539,50 € z účtu ich spoločnosti. Predmetné trestné oznámenie viedlo k začatiu trestného stíhania, kde však nedošlo k identifikácii páchatel'a trestného činu. Zo správy oddelenia bankových reklamácií zo dňa 13.06.2014 je zrejmé, že na základe vykonaných previerok zo strany ich špecializovaných oddelení vyšlo najavo, že došlo k neoprávnenému vykonaniu predmetného peňažného prevodu zo dňa 13.05.2014. Uvedené dôkazy jednoznačne preukazujú, že došlo k neoprávnenému prevodu finančných prostriedkov a teda došlo k naplneniu objektívnej stránky skutkovej podstaty daného zločinu.

Rovnako námietka obžalovaného spočívajúca v tvrdení, že nebolo preukázané naplnenie subjektívnej stránky trestného činu nie je opodstatnená, jej naplnenie možno jednoznačne vyvodiť z konania obžalovaného po tom, ako boli dňa 14.05.2014 finančné prostriedky podvodným konaním prijaté na bankový účet č. U./U. vedený v Slovenskej sporiteľni, a.s., pobočka Košice, ul. Štúrova 27.

Na verejnom zasadnutí Krajský súd v Košiciach doplnil dokazovanie opätovným oboznámením spisu Okresného súdu Trnava 5T 36/2015 oboznámením centrálnej evidencie priestupkov zo dňa 20.01.2023, odpisom z registra trestov zo dňa 19.01.2023 a lustráciou generálnej prokuratúry zo dňa 20.01.2023.

Po doplnení dokazovania a skutočností z neho vyplývajúcich vo vzťahu k osobe obžalovaného, jeho predchádzajúcemu životu a teda k výroku o treste, krajský prokurátor v konečnom návrhu uviedol, že vina za spáchaný skutok bola uznaná na základe aj uznesenia krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 8To/41/2020 zo dňa 16.09.2020, navrhol, aby odôvodnenie rozsudku zo strany okresného súdu sám reparaoval a v zmysle skutočností vyplývajúcich z doplneného dokazovania na krajskom súde vo vzťahu k výroku o treste rozsudok okresného súdu zrušil a obžalovanému uložil primeraný trest odňatia slobody.

Obhajoba v rámci konečného návrhu zotrvala na odvolaní proti rozsudku súdu I. stupňa ako aj jeho odôvodnení a navrhla, aby krajský súd podľa § 221 ods. 1 písm. b/c/ d/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a v prípade potreby vec vrátil súdu I. stupňa, eventuálne rozhodol vo veci sám tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí podľa § 285 písm.b/ Tr. por. Ak by mal súd iný právny názor a uznal obžalovaného vinným, poukazuje obhajoba na dĺžku trestného konania a na skutočnosť, že od spáchania skutku uplynulo 9 rokov, trestné stíhanie je vedené neprimerane dlhú dobu a to bez zapríčinenia obžalovaného a teda ide o skutočnosť, ktorá by mohla odôvodniť pri ukladaní trestu použitie mimoriadneho zníženia trestnej sadzby pod dolnú hranicu podľa § 39 Tr. zákona.

Na podklade takto podaného odvolania odvolací súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil nasledovné.

V predmetnej trestnej veci už krajský súd konal, keď uznesením sp. zn. 8To/41/2020 zo dňa 16.09.2020 podľa § 321 ods. 1 písm.d/ , ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok sp. zn. 8T/23/2019 zo dňa 12.02.2020, ktorým okresný súd podľa § 285 písm.b/ Tr. por. oslobodil obžalovaného spod obžaloby a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Po zrušení a vrátení veci súd I. stupňa na hlavnom pojednávaní konanom dňa 25.08.2021 rozhodol rozsudkom, ktorý je predmetom tohto konania.

Po podrobnom preskúmaní predloženého spisového materiálu, argumentácie obhajoby a prokurátora krajský súd aj v tomto štádiu trestného konania zotrval na názore vo vzťahu k vine obžalovaného, ktorý prezentoval už v zrušujúcom uznesení a to na základe opodstatnených námietok prokurátora, ktoré si krajský súd v celom rozsahu osvojil.

Pokiaľ ide o objektívnu stránku predmetného trestného činu, odhliadnuc od medzinárodných dokumentov, na ktoré prokurátor v priebehu konania kvalifikovaným až vyčerpávajúcim spôsobom poukázal, sa krajský súd na základe výsledkov právne pomoci z Talianska stotožnil s argumentáciou, že dôkazy, ktoré sú súčasťou spisového materiálu jednoznačne preukazujú, že došlo k neoprávnenému prevodu finančných prostriedkov. K ich nezákonnému prevodu došlo násilným vniknutím do informačného systému, suma bola podvodne odcudzená, bolo detekované použitie vírusu, ktorý je obzvlášť zákerný a cez ktorý možno získať osobné údaje k prístupu do systému. Dôkazy predložené v rámci právnej pomoci, výpovede svedkov, vrátane riadiaceho pracovníka banky bez akýchkoľvek pochybností preukazujú, že k spáchaniu trestného činu došlo, avšak páchatel'a nebolo možné stotožniť. Rovnako tak sa krajský súd na podklade vykonaného dokazovania spolu s vyhodnotením obhajoby obžalovaného stotožnil s argumentáciou prokurátora a následne aj okresného súdu, že jednoznačne je preukázaná aj subjektívna stránka konania obžalovaného a to minimálne vo forme nepriameho úmyslu, teda uzrokovania o tom, že predmetné finančné prostriedky pochádzali z trestnej činnosti.

Aj v tomto štádiu trestného konania je krajský súd toho názoru, že subjektívna stránka jeho konania jednoznačne vyplýva z konania obžalovaného potom, ako boli finančné prostriedky dňa 14.05.2014 podvodným konaním prijaté na bankový účet číslo XXXXXXXXXX/XXXX vedený v Slovenskej sporiteľni a.s., pobočka Košice, ul. Štúrova 27.

Obhajobe obžalovaného spočívajúcej v tvrdení, že ho oslovila osoba menom A. v roku 2009 za účelom sprostredkovania kúpy nehnuteľnosti v meste za províziu a neskôr aj nejaký Q. z Prešova, ktorý ho žiadal o číslo účtu v súvislosti s dohodou z A. a jeho tvrdeniu, že sa domnieval, že išlo o peniaze v súvislosti s touto dohodou, nemožno veriť a je vyslovene neakceptovateľná z viacerých dôvodov.

Je síce pravdou, že je právom obžalovaného brániť sa spôsobom, ktorý uzná za vhodný, avšak je následne vecou orgánov činných v trestnom konaní a súdu takúto obhajobu vyhodnocovať.

Obžalovaný na základe dohody, od ktorej uplynulo cca 5 rokov nevedel konkretizovať základné skutočnosti, týkajúce sa obchodu s nehnuteľnosťou, t.j. o akú nehnuteľnosť sa jedná, neuviedol osobu kupujúceho ani predávajúceho, nemal vedomosť o predaji akejkoľvek nehnuteľnosti, pričom tento obchod, za ktorý mal mať províziu mal sprostredkovať. Len ťažko tak mohol očakávať prijatie finančných prostriedkov za obchod, na ktorom sa žiadnym spôsobom nepodieľal. Takýto obchod bez vedomosti jeho základných parametrov, za ktorý mu prišla na účet navyše iná suma, akú uvádzal, resp. na akej mal byť dohodnutý, svedčí podľa názoru krajského súdu o účelovosti jeho obhajoby, nehovoriac o tom, že obžalovaný napriek tomu, že podľa dohody mal peniaze vybrať a mať u seba, zrealizoval prevod finančných prostriedkov vo výške 65.000.-Eur na svoj poisťný účet v komunálnej poisťovni a navyše taktiež ešte v ten istý deň vykonal výber z účtu v Slovenskej sporiteľni vo výške 5.000.-Eur a následne sa pokúsil o ďalší výber v hotovosti vo výške 5.000.-Eur z pobočky Slovenskej sporiteľni v Sečovciach s tým, že nikto a teda ani osoba meno A. či nejaký Q. z W. od neho nežiadal tieto finančné prostriedky. Navyše obžalovaný sa odvoláva na osobu A., ktorý už nežije a nejakého Q. z W., ktorého nevie riadne identifikovať, teda ani nevie, komu dáva číslo účtu. Keďže obžalovaný vedel, že nič nesprostredkoval a chceli použiť jeho účet (nie svoj), musel byť minimálne uzrokován s tým, že ide o nelegálnu činnosť.

Pokiaľ ide o predložené čestné prehlásenie (č.l. 530), v tomto prehlásení sú uvedené skutočnosti, ktoré obžalovaný nikdy neuvádzal, navyše ide o čestné prehlásenie zo dňa 25.02.2020, predložené okresnému súdu až po zrušujúcom uznesení krajského súdu zo dňa 16.09.2020 a to na hlavnom pojednávaní konanom dňa 25.08.2021. Preto krajský súd vyhodnotil takto predložené prehlásenie ako nehodnoverné a zavádzajúce.

Na podklade vykonaného dokazovania tak nemal krajský súd žiadne pochybnosti ani o ustálení právnej kvalifikácie konania obžalovaného ako trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm.a/, ods. 3 písm.b/ Tr. zák. Po stránke objektívnej tým, že dňa 14.05.2014 prijal na bankový účet spoločnosti, v ktorej figuroval ako jediný spoločník finančné prostriedky vo výške 76.539,50.-Eur na základe bankového prevodu od uvedenej talianskej spoločnosti, pričom predmetný bankový prevod bol nepochybne uskutočnený neoprávneným využitím internet bankingu a následne dňa 14.05.2014 vykonal z účtu výber v hotovosti vo výške 5.000.-Eur a súčasne vykonal prevod finančných prostriedkov vo výške 65.000.-Eur. a ešte v ten istý deň sa pokúsil o ďalší výber v hotovosti vo výške 5.000.-Eur. Všetky vyššie

uvedené skutočnosti zároveň preukazujú, že obžalovaný konal minimálne vo forme nepriameho úmyslu, pretože musel byť minimálne uzrozumený s tým, že peniaze pochádzajú z nelegálnej činnosti.

Ako je to z výroku tohto rozsudku zrejmé, krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm.d/, písm.e/, ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a obžalovanému Q. Takáčovi rozhodujúc vo veci sám uložil podľa § 233 ods. 3 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 39 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, ktorý podľa § 51 ods. 1,2 Tr. zák., § 49 ods. 1 písm.a/ Tr. zák. podmienenečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 5 rokov s probačným dohľadom a zároveň podľa § 51 ods. 3 Tr. zák. uložil obžalovanému primerané obmedzenie spočívajúce v zákaze kontaktovania sa s osobami, ktoré by mohli mať na obžalovaného negatívny vplyv a to z nasledujúcich dôvodov.

V prvom rade považuje krajský súd za potrebné poukázať na dokazovanie, ktoré na verejnom zasadnutí doplnil vo vzťahu k osobe obžalovaného a jeho predchádzajúcemu životu.

Z odpisu registra trestov mal krajský súd preukázané, že obžalovaný má doposiaľ 7 záznamov a to v priebehu rokov 2008 až 2018 za trestné činy menšej spoločenskej nebezpečnosti. V trestných veciach okresného súdu Košice- okolie sp. zn. 3T/89/08, Okresného súdu Košice II sp. zn. 0T/13/2010 a Okresného súdu Košice - okolie sp. zn. 2T 91/09 sa naňho hľadí, akoby nebol odsúdený.

V trestnej veci Okresného súdu Košice I sp. zn. 2T 108/2009 došlo k upusteniu od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na jeho odsúdenie v trestnej veci Okresného súdu Košice- okolie sp. zn. 2T 91/2009 a v trestnej veci Okresného súdu Košice II sp. zn. 5T/42/2012 došlo k upusteniu od uloženia ďalšieho trestu taktiež vzhľadom na odsúdenie Okresného súdu Košice- okolie sp. zn. 2T 91/2009.

V trestnej veci Okresného súdu Košice - okolie sp. zn. 2T 215/2012 sa naňho taktiež hľadí, akoby nebol odsúdený. V každom z uvedených prípadov ide o odsúdenia staršieho dáta spreď 10 a viac rokov.

V čase rozhodovania okresného súdu napadnutým rozsudkom zo dňa 25.08.2021 malo z hľadiska rozhodovania o treste význam odsúdenie obžalovaného rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 5T 36/2016 zo dňa 01.02.2018, právoplatným taktiež 01.02.2018, ktorým bol obžalovanému uložený podľa § 221 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov s podmienenečným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov. Predmetný spisový materiál bol na vyžiadanie Okresnému súdu Košice I predložený dňa 19.02.2021 a s týmto spisovým materiálom sa podrobne oboznámil aj krajský súd.

Po jeho preskúmaní a oboznámení aj na verejnom zasadnutí mal krajský súd preukázané, že obžalovaný bol citovaným rozsudkom odsúdený pre jeden skutok z obdobia od 01.08.2012 do 15.08.2012 s tým, že skúšobná doba tohto podmienenečného odsúdenia uplynula dňa 01.02.2021 a od 19.02.2021 bol spis na Okresnom súde Košice I.

Podľa § 52 ods. 1 Tr. zák. veta prvá, ak odsúdený viedol v skúšobnej dobe riadny život, dodržiaval podmienky probačného dohľadu a splnil uložené obmedzenia a povinnosti súd vysloví, že sa osvedčil; inak nariadi nepodmienený trest odňatia slobody a to prípade už v priebehu skúšobnej doby.

Podľa § 52 ods. 2 Tr. zák. ak súd do roka od uplynutia skúšobnej doby neurobil rozhodnutie podľa ods. 1 bez toho, že by na tom mal odsúdený vinu, má sa za to, že sa odsúdený osvedčil.

Podľa § 52 ods. 3 Tr. zák. rovnako sa má za to, že sa odsúdený osvedčil, ak súd do dvoch rokov od uplynutia skúšobnej doby neurobil rozhodnutie podľa ods. 1 bez toho, že by odsúdený mal na tom vinu v prípade, ak sa proti odsúdenému vedie v tejto lehote trestné stíhanie pre iný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe.

Podľa § 52 ods. 4 Tr. zák. ak sa vyslovilo, že sa odsúdený v skúšobnej dobe osvedčil, alebo ak sa má za to, že sa osvedčil, hľadí sa na neho ako keby nebol odsúdený.

Z lustrácie Generálnej prokuratúry zo dňa 20.01.2023 a z lustrácie v databáze súdov zo dňa 20.01.2023 mal krajský súd preukázané, že proti obžalovanému nie je vedené žiadne trestné konanie, resp. nie je trestne stíhaný v žiadnej trestnej veci tak v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdom.

Na základe takto zistených skutočností je tak opodstatnená argumentácia obhajoby v tom smere, že v čase rozhodovania krajského súdu už ukladanie súhrnného trestu vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 5T 36/2016 neprichádzalo do úvahy, keďže s poukazom na § 52 ods. 2 Tr. zák. sa má za to, že sa odsúdený osvedčil a teda sa naňho hľadí ako keby nebol odsúdený. Je nepochybné, že skúšobná doba jeho prechádzajúceho odsúdenia a to za skutok z roku 2012 uplynula dňa 01.02.2021 a Okresný súd Trnava do roka od uplynutia skúšobnej doby neurobil rozhodnutie o osvedčení sa v skúšobnej dobe v lehote najneskôr do 01.02.2022. Lehota dvoch rokov od uplynutia skúšobnej doby podľa § 52 ods. 3 Tr. zák. v danom prípade neprichádza do úvahy, keďže skutok, ktorý je predmetom tohto konania (14.05.2014) nebol spáchaný v skúšobnej dobe uloženej mu rozsudkom Okresného súdu Trnava, teda v čase od 01.02.2018 do 01.02.202. Pre úplnosť krajský súd dodáva, že po dátume 14.05.2014 sa obžalovaný nedopustil žiadneho konania, pre ktoré by bolo vedené trestné stíhanie, či už v prípravnom konaní, alebo v konaní pred súdom.

Zároveň sa krajský súd zaoberal vo vzťahu k výroku o treste argumentáciou obhajoby týkajúcej sa aplikácie mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. z dôvodu dĺžky konania to z nasledovných dôvodov.

Ako je z predloženého spisového materiálu je zrejmé, skutku v predmetnej trestnej veci sa obžalovaný dopustil dňa 14.05.2014. K začatiu trestného stíhania vo veci pre zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti došlo uznesením zo dňa 16.05.2014, obvinenie bolo Q. vznesené dňa 25.10.2016, obžaloba bola podaná dňa 28.08.2019. Celková dĺžka trestného stíhania ku dňu rozhodovania krajského súdu presiahla 6 rokov, od spáchania skutku uplynulo takmer 9 rokov. V tejto súvislosti zároveň krajský súd dodáva, že po podrobnom preskúmaní predloženého spisového materiálu a všetkých nariadených hlavných pojednávaní nie je možné zároveň konštatovať skutočnosť, že by celková dĺžka konania bola spôsobená konaním obžalovaného C., naopak, z jednotlivých zápisníc je zrejmé, že obžalovaný sa riadne zúčastňoval úkonov prípravného konania, hlavného pojednávania, resp. v prípade jeho neprítomnosti dal súhlas na konanie v neprítomnosti. Zo spisového materiálu sú zrejmé len dve absencie obžalovaného a to v prípade akútneho zubného ošetrenia riadne podloženého lekárskou správou a v prípade úmrtia jeho otca.

Ústava Slovenskej republiky v článku 48 ods. 2 zaručuje, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov. Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení Protokolu č.11, ktorý nadobudol účinnosť 1. novembra 1998 v článku 6 ods. 1 zakotvuje, že každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom. Primeraná lehota, v ktorej má byť vec prejednaná nie je výslovne stanovená, je však riešená judikatúrou európskeho súdu a vyplýva z nej, že v trestnom konaní lehota začína plynúť od vznesenia obvinenia. Pri posudzovaní lehoty je potrebné prihliadať na zložitnosť prípadu, chovanie osôb, ktoré mohli prispieť k prieťahom a tiež k spôsobu, akým štátne orgány záležitosť prejednali. Vo výnimočných prípadoch európsky súd uznal za primeranú lehotu konania pred vnútroštátnymi orgánmi lehotu v trvaní 6 rokov. Svojimi dôsledkami v kontexte 10 rokov od spáchania obžalobného skutku môžu nadobudnúť charakter odopretia spravodlivosti.

Ochrana práva na primeranú dĺžku konania, ktorú garantuje článok 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1, 2 Dohovoru, resp. kompenzácia jeho porušenia môže byť dosiahnutá prostriedkami, ktoré sú vlastné trestnému právu, ak sú jeho normy vykladané ústavne komformným spôsobom. Takto naznačený postup trestných senátov všeobecných súdov je aj istou formou prevencie pred nastúpením zodpovednosti súdu (štátu) a jeho povinnosti ku kompenzácii vo finančnom vyjadrení.

Porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote je tak bezpochyby významným zásahom do princípov zaručujúcich právo na spravodlivý proces, pričom neprimeraná dĺžka konania je závažným a nežiaducim javom, ktorý nielen odporuje zmyslu práva obvineného na spravodlivý proces, ale je i v rozpore so základnými zásadami trestného práva a odporuje účelu trestného konania.

Článok 6 ods. 1 Dohovoru nestanovuje žiadnu výchovnú sankciu, ktorou by stíhal porušenie práva na spravodlivý proces, ktoré je v tomto článku zakotvené a pod ktorým je uvedený celý rad čiastkových právd a slobôd, ktorého súčasťou je i právo na rozhodnutie v primeranej lehote.

Ako to už vyššie krajský súd uviedol, primeranosť dĺžky konania je judikatúrou ESLP posudzovaná s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu s prihliadnutím ku kritériám zakotveným v judikatúre, akými sú zložitnosť prípadu, správanie sťažovateľa a správanie sa štátnych orgánov, poprípade, čo je pre sťažovateľa v stávke. ESLP v žiadnom zo svojich rozhodnutí nekonkretizoval všeobecne záväznú dobu, ktorú by bolo možné za primeranú lehotu považovať s tým, že každú trestnú vec je potrebné hodnotiť individuálne a s poukazom na všetky konkrétne okolnosti prípadu.

Bez toho, aby krajský súd podrobne rozoberal všetky nariadené hlavné pojednávania, keďže v tomto smere nejde o spornú skutočnosť ako to už vyššie uviedol, niet žiadnych pochyb o tom, že obžalovaný C. z tohto hľadiska posúdenia jeho správania sa, svojím konaním k dĺžke konania v predmetnej trestnej veci nijako neprispel, resp. dĺžku konania v predmetnej trestnej veci negatívne nijako neovplyvnil. V zmysle citovaných kritérií vyplývajúcich z judikatúry ESLP prihliadol krajský súd v rámci posúdenia dĺžky konania aj na to, že v prípravnom konaní bola realizovaná v predmetnej trestnej veci medzinárodná právna pomoc a taktiež na správanie sa obžalovaného aj v zmysle vedenia riadneho života. V každom prípade možno v tomto smere konštatovať, že po spáchaní skutku v predmetnej trestnej veci, teda v priebehu 9 rokov sa obžalovaný nedopustil žiadnej ďalšej trestnej činnosti a ani v čase rozhodovania krajského súdu voči nemu nebolo vedené žiadne konanie, či už v štádiu prípravného konania alebo v konaní pred súdom. Nič tak podľa názoru krajského súdu nebráni tomu, aby súd dĺžku konania zohľadnil pri výmere trestu. V tomto smere je judikatúra ESLP a toho času už aj súdov Slovenskej republiky jednoznačná a vyplýva z nej, že zmiernenie trestu z dôvodu neprimeranosti dĺžky konania (pokiaľ v tej dobe nepáchal ďalej trestnú činnosť) v zásade zbavuje jednotlivca jeho postavenia obeť v zmysle článku 34 Dohovoru za predpokladu, že vnútroštátne orgány uznajú, či už výslovne alebo v podstate veci, že šlo o porušenie dohovoru a uskutočnia nápravu.

Pri zvažovaní formy kompenzácie, ktorá môže pri dĺžke doby od spáchania skutku 9 rokov prichádzať do úvahy, nemohol krajský súd neprihliadnuť aj na osobu obžalovaného a zároveň na stupeň závažnosti, charakter a rozsah trestnej činnosti, ktorej sa obžalovaný v predmetnej trestnej veci dopustil vrátane mieru jeho účasti na skutku, ktorý napĺňa pojmové znaky zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Tr. zák., za ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody vo výmere 7 až 12 rokov.

Oproti rozhodnutiu okresného súdu krajský súd neukladal obžalovanému trest ako trest súhrnný, keďže z vyššie uvedených skutočností je zrejmé, že vo veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 5T 36/2016 sa obžalovaný osvedčil a hľadá sa naňho akoby nebol odsúdený a u obžalovaného neaplikoval priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m/ Tr. zák. a to že už bol v minulosti za trestný čin odsúdený a to z dôvodu, že vo veciach, na ktoré okresný súd poukázal, t.j. Okresného súdu Košice I sp. zn. 2T 108/2009 a Okresného súdu Košice II sp. zn. 5T 42/2012 došlo k upusteniu od uloženia súhrnného trestu a upusteniu od uloženia ďalšieho trestu vzhľadom na odsúdenie v trestnej veci Okresného súdu Košice - okolie sp. zn. 2T 91/2009, v ktorej sa naňho hľadá akoby nebol odsúdený a navyše ide o trestné veci spreď viac ako 10 rokov.

Podľa § 39 ods. 3 písm.d/ Tr. zák. pri ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu však súd nesmie uložiť trest odňatia slobody kratší ako 2 roky, ak je v osobitnej časti tohto zákona dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody aspoň 5 rokov.

Zohľadniac všetky vyššie uvedené skutočnosti, jeho podiel a spôsob konania v predmetnej trestnej veci a skutočnosť, že od 14.05.2014, teda v priebehu 9 rokov sa nedopustil žiadnej inej trestnej činnosti a žiadnu inú trestnú činnosť ani nie je stíhaný, vrátane toho, že zaistené finančné prostriedky boli uznesením sp. zn. 8Tp/29/2019 zo dňa 21.08.2019 vrátené vlastníčkovi, dospel krajský súd k záveru, že trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu trvaní 5 rokov s probačným dohľadom, vrátane uloženého primeraného obmedzenia spĺňa všetky kritéria z hľadiska tak individuálnej ako aj generálnej prevencie, pričom takto uložený trest zohľadňuje aj dĺžku konania v predmetnej trestnej veci.

K ukladaní nepodmieneného trestu odňatia slobody pri mimoriadnom znížení trestnej sadzby podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. krajský súd nepristúpil predovšetkým z dôvodu, že obžalovaný sa v priebehu 9 rokov po spáchaní skutku nedopustil žiadnej inej trestnej činnosti a že na obžalovaného za daných okolností postačí pôsobiť podmieneným trestom odňatia slobody na dlhú skúšobnú dobu.

Z uvedených dôvodov krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku a toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.